

[Sigsgaard.]

forurening, trafikproblemer, boligproblemer og meget andet. Men der er altså tale om en ulige udvikling, en udvikling, der i øvrigt bliver stadig mere ulige.

På præcis samme måde forholder det sig jo i fællesmarkedet. I fællesmarkedet, hvor man har bestemmelser om egnsudvikling osv., er der også tale om, at dele af området, Sydvestfrankrig, Syditalien, stagnerer og underudvikles, sådan at forskellen mellem disse områder og kraftcentrene i fællesmarkedet bliver stadig større. Sådan er dynamikken i fællesmarkedet. Alligevel kan socialdemokratiet i en pjece, der hedder „Fællesmarkedsspørgsmål“, hvor man stiller en masse spørgsmål op og giver svar på dem, på spørgsmålet, om Danmark bliver et udviklingsområde i Europa, hvis vi tilsluttes EC, svare ganske kort nej.

Er det virkelig alt, hvad socialdemokratiet har at sige om kapitalismens ulige udvikling? Jeg har aldrig før været ude for, at nogen på en så bastant måde kan afvise, at også vi kan rammes af denne ulige udvikling inden for kapitalismen.

Det er jo ikke så helt sikkert, at Danmark bliver en del af det kraftcenter eller de kraftcentre i Europa, der udvikler sig hastigt. Der er folk med et vist begreb om de ting, der mener, at Danmark i høj grad kan risikere at komme ind i en stagnationsperiode, i høj grad kan risikere at blive et udkantområde i fællesmarkedet. Men Danmark er jo et kapitalistisk land, og derfor er Danmark ikke bare på de områder, jeg har nævnt, men også på andre områder, egentlig en slags minifællesmarked, og det er forkert at fremstille det sådan, at ved en indtræden i fællesmarkedet går vi ind i et system med ganske andre grundregler. Grundreglerne er de samme. De fordele, som kapitalen har her og nu, og de ulemper, som det medfører for de arbejdende, vil bare i EC blive forstørret kraftigt op; det er det, der er tale om, og det er alvorligt nok.

Baggrunden for fællesmarkedet er jo monopoliseringen. Tusinder af småvirksomheder kvæles, og hver dag bringer meddelelser om storselskabers opkøb af andre selskaber. Den udvikling vil forstærkes i fællesmarkedet. Internationale monopoler vil få stadig større magt. Allerede i dag er det jo sådan f. eks. for fodboldtilskuere, at de dår-

ligt nok er i stand til at orientere sig, når de er på fodboldbanen, om det er i det ene eller det andet land, det foregår, for det er Philips og Fiat, og hvad de nu hedder, disse koncerner, og BP og Esso og alt det dér, der avterer overalt. På sådan en lille ting ser vi allerede, hvordan monopolernes magt udfolder sig.

VS er ikke tilhænger af at bevare den gamle erhvervsstruktur — det er jo i øvrigt også umuligt — men vi kan heller ikke acceptere, at stadig mere magt samles hos koncernerne. På bare lidt længere sigt er der kun ét svar, hvis man vil undgå koncernernes magt, og jeg tror, at debatten omkring fællesmarkedet vil gøre det stadig klarere; det eneste svar er en socialistisk udvikling. Vi er ikke tilhængere af uigennemtrængelige nationale grænser, men heller ikke af, at de skal brydes ned til fordel for monopolerne og på deres betingelser, sådan som det sker i fællesmarkedet, og på trods af, hvad folkene vil. For det er jo tydeligt, at befolkningerne i Norge og i England simpelt hen er imod fællesmarkedet, men at deres politikere alligevel vil presse dem ind, og det samme billede er nu ved at tegne sig i Danmark.

Dermed viser de gamle partier tydeligt, hvis interesser de varetager. Det er ikke vælgerne, der har tryglet og bedt om endelig at komme ind i fællesmarkedet. Nej, vælgerne skal lokkes til at acceptere det medlemskab, som deres politikere allerede har valgt for dem. Jeg kalder det at lokke, når man ikke klart fortæller, hvad EC egentlig er.

Socialdemokraterne siger, at de ikke vil tage stilling, før forhandlingsresultatet foreligger. Det er altså virkelig sådan, at socialdemokratiet vil lade sin stilling være bestemt af, om der kommer en toldgrænse gennem Øresund, og af, hvilken ordning Sverige får, og hvordan det skal gå med fiskeriordningen, og hvordan det skal gå med en hel række andre ting. Vel, det kan være væsentlige ting, men selve ideen bag fællesmarkedet er da vigtigere. Men den har socialdemokratiet altså accepteret, og det holder partiet fast ved; det fremgår senest i dag.

Socialdemokratiet går altså ind for kapitalens fri bevægelighed, for den fri etableringsret og for, at lønarbejderne skal kunne kostes rundt i Europa efter kapitalen, hvis